

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 209/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Lenkou Mackaľovou, Žižkova 6, Košice, proti uzneseniu vyšetrovateľa Úradu inšpekčnej služby, útvar inšpekcie, odbor inšpekčnej služby Východ, oddelenie vyšetrovania ČVS: UIS-173/1-OISV-2025 z 18. septembra 2025, ako aj postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, proti uzneseniu prokurátora Krajskej prokuratúry v Prešove č. k. 5Kn 86/25/7700-3 z 31. októbra 2025, ako aj postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu a proti upovedomeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/4 Gn 281/25/1000-4 z 13. januára 2026, ako aj postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 14. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením vyšetrovateľa Úradu inšpekčnej služby, útvar inšpekcie, odbor inšpekčnej služby Východ, oddelenie vyšetrovania ČVS: UIS-173/1-OISV-2025 z 18. septembra 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie vyšetrovateľa“), ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry v Prešove č. k. 5Kn 86/25/7700-3 z 31. októbra 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie prokurátora“), ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu a upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“)

č. k. IV/4 Gn 281/25/1000-4 z 13. januára 2026 (ďalej len „napadnuté upovedomenie“), ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľ navrhol napadnuté rozhodnutia zrušiť a priznať mu finančné zadosťučinenie 7 500 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a je príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 25. júla 2025 trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona a prečinu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 Trestného zákona príslušníkom Policajného zboru, ktorý ho mal neoprávnenne lustrovať a vystaviť nečakanej osobnej interakcii vyvolanej osobnou žiarlivosťou a pomstou, a to v dôsledku toho, že u sťažovateľa sa zdržiavala vtedajšia manželka dotknutého príslušníka.

3. Napadnutým uznesením vyšetrovateľa bola vec sťažovateľa podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku s poukazom na § 215 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku odložená, pretože trestné stíhanie je neúčelné, a to vzhľadom na skutočnosť, že o skutku už bolo právoplatne rozhodnuté disciplinárne iným orgánom a toto rozhodnutie možno považovať za dostačujúce.

4. Napadnutým uznesením prokurátora bola sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu vyšetrovateľa podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodná zamietnutá.

5. Napadnutým upovedomením vydaným na podklade žiadosti sťažovateľa podľa príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky por. č. 9/2025 z 27. októbra 2025 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadosti o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní (ďalej len „príkaz generálneho prokurátora“) bolo sťažovateľovi oznámené, že v danej neboli zistené skutočnosti, ktoré by zakladali dôvod na prijatie opatrení, ktoré by viedli k zmene rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že orgány činné v trestnom konaní sa nedostatočným spôsobom zaoberali jeho trestným oznámením. Napriek tomu, že dospeli k záveru o naplnení všetkých znakov trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, vyhodnotili trestné stíhanie ako neúčelné a uspokojili sa s tým, že dotknutý príslušník bol iba disciplinárne potrestaný zrážkou z platu 10 % na dva mesiace. Orgány činné v trestnom konaní podľa sťažovateľa vôbec neskúmali, či dotknutý príslušník nesledoval aj ďalších jeho rodinných príslušníkov, ktorí boli taktiež nezákonne lustrovaní. Povinnosťou vyšetrovateľa bolo kontaktovať tieto osoby, ktorým bolo lustráciou neoprávnené zasiahnuté do práva na súkromie.

7. Ďalej namieta, že generálna prokuratúra nezohľadnila súbeh trestných činov a skutočnosť, že nešlo o ojedinelý incident. Zo strany orgánov činných v trestnom konaní došlo dokonca k bagatelizovaniu protiprávnej činnosti dotknutého príslušníka. Orgány činné v trestnom konaní neprihliadali na nové trestné oznámenia podané bývalou manželkou dotknutého príslušníka, ktoré dokresľujú aj „*neúčinnosť disciplinárneho konania*“. Generálna prokuratúra sa nezaoberala námietkou kvalifikovanej skutkovej podstaty, ktorá by vylučovala uloženie iba peňažného trestu v trestnom konaní, keďže dotknutému príslušníkovi by hrozil trest odňatia slobody od 4 do 10 rokov. Orgány činné v trestnom konaní nevypočuli bývalú manželku dotknutého príslušníka, ktorá sa u sťažovateľa v rozhodnom čase zdržiavala.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľa napadnutými uzneseniami a napadnutým upovedomením a súvisiacim postupom pri vybavovaní ním podaného trestného oznámenia.

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením vyšetrovateľa a napadnutým uznesením prokurátora:

10. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa napadnutým uznesením vyšetrovateľa, ako aj napadnutým uznesením prokurátora a súvisiacim postupom, ústavný súd poukazuje na čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

11. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv.

12. V predmetnej veci je zrejmé, že sťažovateľ mal možnosť podať proti napadnutému uzneseniu vyšetrovateľa a príslušnému postupu sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté napadnutým uznesením prokurátora, a následne mohol sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu prokurátora a príslušnému postupu podať žiadosť podľa príkazu generálnej prokuratúry, o ktorej bolo rozhodnuté napadnutým upovedomením.

13. V tejto časti bolo vzhľadom na uvedené ústavnú sťažnosť potrebné odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým upovedomením:

14. Ústavný súd považuje za potrebné na úvod pripomenúť svoju konštantnú judikatúru, v zmysle ktorej právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom nie je súčasťou základného

práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 526/2016, I. ÚS 539/2017).

15. Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu je jemu zodpovedajúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní zákonom ustanoveným spôsobom sa zaoberať podaním, v ktorom dotknutá osoba oznamuje skutočnosti podľa nej nasvedčujúce tomu, že bol spáchaný trestný čin, a o vybavení takého oznámenia dotknutú osobu riadne vyrozumieť. Súčasťou tohto práva však nie je právo, aby orgány činné v trestnom konaní podaniu oznamovateľa vyhovelí v tom zmysle, že rozhodnú podľa jeho predstáv (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 180/09).

16. Nikto nemá právny a už vôbec nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu bolo vyhovené. Oznamovateľ trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave, resp. právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03, II. ÚS 28/06, IV. ÚS 463/2020, IV. ÚS 90/2021, IV. ÚS 311/2021). Všeobecný súd, ako aj ktorýkoľvek iný orgán verejnej moci nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sťažovateľa vrátane jeho dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09, m. m. IV. ÚS 393/2022).

17. Právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní nevyplýva ani z čl. 6 dohovoru, pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená na trestnom oznámení proti tretej osobe (rozhodnutie o prijateľnosti vo veci Dziedzic proti Poľsku z 25. 11. 2003, sťažnosť č. 50428/99, bod 6).

18. Rovnako ani z ustanovení Trestného poriadku nemožno vyvodit' subjektívne právo osoby, ktorá podala trestné oznámenie, na začatie trestného konania. Aj keď podľa § 2 ods. 5 Trestného poriadku je prokurátor povinný stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedel, posúdenie otázky, či sú splnené zákonné podmienky na začatie trestného stíhania v konkrétnej veci (na základe skutočností uvedených v trestnom oznámení alebo skutočností zistených preverením trestného oznámenia), je plne v právomoci orgánov činných v trestnom konaní (policajných orgánov, vyšetrovateľov, prokurátorov). Osobe, ktorá podala trestné oznámenie, nevzniká právo na začatie trestného stíhania (IV. ÚS 256/05, II. ÚS 190/05, III. ÚS 526/2016, I. ÚS 354/2020). Jednotlivec, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, nemá ústavou zaručené právo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili ním prezentovaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (I. ÚS 435/2022, I. ÚS 86/2024).

19. Ústavný súd sa už vyjadril k sťažnostiam, kde sa brojí proti nezačatiu trestného stíhania (II. ÚS 120/2018), a pripomenul, že základné práva a slobody sú v prvom rade ochranou jednotlivcov pred zásahmi zo strany štátnej moci. Trestné právo je formou štátnej represie. Ústavný súd chráni jednotlivcov pred represiou moci, a tak nemôže povzbudzovať represiu moci proti iným jednotlivcom. S istým nadnesením možno povedať, že ústavný súd páchatel'ov „prepúšťa“, ale „nezatvára“ ich (II. ÚS 73/2021, I. ÚS 542/2024).

20. Zohľadňujúc uvedené východiská, ústavný súd napadnuté upovedomenie preskúmal a dospel k záveru, že ústavná sťažnosť v tejto časti je nedôvodná.

21. Generálna prokuratúra v napadnutom upovedomí s odkazom na obsah príslušného vyšetrovacieho spisu dospela k záveru, že napadnuté uznesenia sú zákonné a opodstatnené. V prvom rade konštatovala, že predpoklady na vyvodzovanie trestnej zodpovednosti voči konkrétnej osobe pre konanie vykazujúce znaky trestného činu je potrebné vždy skutkovo spoľahlivo odôvodniť. Nepostačujú indície, subjektívny názor oznamovateľa či jeho nespokojnosť s právnym záverom konajúceho orgánu.

22. K námietke týkajúcej sa nevypočutia pani [REDAKOVANÉ] vtedajšej manželky dotknutého príslušníka, generálna prokuratúra uviedla, že postup podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku smeruje výlučne k vypočutiu osoby oznamovateľa alebo poškodeného, prípadne smeruje k vyžiadaniu ďalších podkladov od týchto osôb, pričom daný postup je fakultatívny. V prípade vtedajšej manželky dotknutého príslušníka však nešlo ani o oznamovateľku, ani o poškodenú. Nad rámec uvedeného generálna prokuratúra konštatovala, že vo vzťahu k predmetu konania nebol vzhliadnutý perspektívny prínos jej výpovede k riadnemu zisteniu skutkového stavu veci, prípadne k ozrejmieniu okolností prípadu.

23. Obdobné závery generálna prokuratúra vyjadrila aj k námietke sťažovateľa o nevypočutí ďalších osôb, ktoré mali byť lustráciou dotknuté. Orgány činné v trestnom konaní nie sú podľa generálnej prokuratúry povinné vystupovať v roli „pátračov“ poškodených osôb, pričom pre naplnenie základných znakov skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona je nevyhnutné, aby úmysel páchatel'a okrem konania zahŕňal aj úmysel spôsobiť niekomu škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Daný osobitný motív vo vzťahu k ostatným lustrovaným osobám podľa generálnej prokuratúry absentoval.

24. Z napadnutého upovedomenia ďalej vyplýva, že generálna prokuratúra v skutočnosti prihliadla na námietku sťažovateľa o tom, že disciplinárny postih dotknutého príslušníka v danom prípade nezaložil prekážku právoplatne rozhodnutej veci a že by bolo možné vo veci vydať uznesenie o začatí trestného stíhania. Orgány činné v trestnom konaní však po riadnom zistení skutkového stavu veci dospeli k záveru, že právoplatné disciplinárne rozhodnutie týkajúce sa dotknutého príslušníka vzťahujúce sa na ten istý skutok (disciplinárny rozkaz č. 1 z 1. septembra 2025), je dostačujúce. Vyšetrovateľ a dozorový prokurátor sa podľa generálnej prokuratúry s dostatočnosťou disciplinárneho postihu vo svojich rozhodnutiach v riadnom rozsahu vysporiadali. V danej veci bolo totiž potrebné zohľadňovať aj pohnútku dotknutého príslušníka, ktorá ho viedla k protiprávnemu konaniu, ako aj okolnosti prípadu (v zmysle napadnutých uznesení išlo predovšetkým o priznanie a oľutovanie zo strany dotknutého príslušníka, absenciu zneužitia lustrovaných údajov, absenciu ujmy na strane rodinných príslušníkov sťažovateľa, ako aj pohnútku dotknutého príslušníka lustrovať miesto pobytu sťažovateľa z dôvodu, že sa u neho mala nachádzať jeho vtedajšia manželka, ktorá odišla zo spoločnej domácnosti a s ktorou vtedy ešte elektronicky komunikoval na účel záchrany manželstva, ďalej skutočnosť, že dotknutý príslušník navštívil sťažovateľa iba raz a zároveň sa chcel rozprávať iba so svojou manželkou, nijak sa sťažovateľovi nevyhrážal a nedošlo k žiadnemu konfliktu ani ku kontaktovaniu iných osôb, ako aj odchod manželky zo spoločnej domácnosti, v ktorej boli dve maloleté deti, pozn.).

25. Generálna prokuratúra napokon upriamila pozornosť sťažovateľa na skutočnosť, že posudzovanie otázky časového rozptylu medzi vykonanou lustráciou a podaním trestného oznámenia (jeden rok) bolo vykonané na ozrejmienie okolností prípadu a závažnosti následku konania dotknutého príslušníka na sťažovateľa, nie z pohľadu posúdenia potenciálneho premlčania, ako to tvrdil a tvrdí sťažovateľ.

26. Z už uvedeného sa ústavný súd presvedčil, že generálna prokuratúra sťažovateľa vyrozumela o výsledkoch svojho prieskumu, čím rešpektovala rozsah jeho práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pričom sa dostatočným spôsobom vysporiadala aj s jeho konkrétnymi námietkami.

27. Ústavný súd nad rámec uvedeného dopĺňa, že v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva považuje povinnosť efektívneho vyšetrenia za súčasť práva na život, zákazu zlého zaobchádzania (zákaz mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania), zákazu otroctva a nútenej práce, resp. pri práve na súkromie pri veľmi vážnych zásahoch do jeho podstaty (II. ÚS 182/2017, body 13 a 14). Sťažovateľ však porušenie citovaných práv pred ústavným súdom nenamietol, pričom z jeho námietok nevyplýva ani len to, že by tieto práva, resp. vážny zásah do samotnej podstaty jeho práva na súkromie (vážne zásahy do fyzickej či psychickej integrity, ako sú napríklad prípady domáceho násillia, sexuálneho násillia či fyzického násillia voči skupinám vyžadujúcim špeciálnu ochranu) vôbec vstupoval do hry.

28. Ústavný súd vzhľadom na uvedené túto časť ústavnej sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

29. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Libor Duľa
predseda senátu